

королеви Гельки, оскільки він підозрює, що Хакон замішаний у якійсь змові проти своєї матері. Гудварр усе ще прив'язаний до столу, коли Галдур-вежу атакує князь Яромир з Іскідану. Той перемагає Скалка та викрадає Вол як бранку. Невдовзі після нападу з'являються Закляті кров'ю і серед хаосу Гудварр тікає.

Гудварр докладає зусиль, щоб стати частиною найближчого оточення Хакона, і зрештою виявляє, що принц плете змову з дракононародженим Дректором, убивцею Торкеля та братом Ільськи Жорстокої. Хакон допомагав у викраденні й переміщенні Заплямованих володіннями Гельки.

У спробі залишатися корисним і уникнути смерті від руки Скалка чи Гельки, Гудварр добровільно зголошується доправити повідомлення на північ до Дрекра та Лік-Ріфи. Він зустрічає богиню-дракониху й зізнається їй в усьому, розповідаючи, що Скалк і Гелька планують воскресити та поневолити Орну, богиню-орлицю, щоб використати її в битві проти Лік-Ріфи.

Зрадивши Скалка та Гельку, Гудварр допомагає організувати напад Лік-Ріфи на Дарл. Його тітка, Ярла Сіґрун, убиває королеву Гельку, а Гудварр — принца Хакона. Лік-Ріфа спускається з небес, атакує щойно воскреслу Орну і розриває її на шмаття.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Варґ

— Аффф! — прошипів Варґ, коли Рокія проколола клапоть шкіри, що звисав з його щоки, а тоді встромила рибальського гачка у м'яз і протягла крізь отвори нитку. Він відчув, як свіжа кров стікає в бороду. — Афффф! — прохрипів він знову.

— Припини скаржитися, — пробурмотіла Рокія, зшиваючи його щоку.

— Я не скаржусь, але ж боляче! — сказав Варґ.

— Біль — твій ворог. Борись із ним, — пробурмотіла Рокія.

Варґ зітхнув.

Перед ним виринуло обличчя: Свік, гарний, із заплетеною бородою та навощеним рудим волоссям. Зовсім не схоже було, що той напередодні жорстоко бився. Свік насупився, оглядаючи Варґа.

— Спершу вухо, тепер щока. Якщо й далі дозволятимеш відривати шматки твого тіла, скоро від тебе нічого не залишиться, — сказав він.

— Нічого я не дозволяю, — насупився Варґ. Шви Рокії від цього натягнулися.

Він скривився. «Битися вона вміє ліпше, ніж шити».

Рокія відкинулася назад і підняла руки вгору.

— Без клепок, — сказала вона.

— Спершу Рокія рятує тобі життя, а тепер зшиває тебе до купи. Що б ти без неї робив? — продовжував Свік, не звертаючи на Рокію уваги.

— Я її боржник, — погодився Варґ. «Хоч я і отримав цю рану, бо видерся на стіну фортеці та стрибнув у назовп ворогів, щоб врятувати Рокію. А зрештою, вона мене і врятувала».

— Твою кольчугу треба почистити, — зауважив Свік, вказуючи на плями крові. — Поіржавіє від крові.

Варґ глянув донизу і побачив темні плями зашкарублої крові. Навіть срібне кільце, подароване йому Глорніром, було все в крові.

— Я вже йому казала, — зауважила Рокія.

— Тобі варто слухатись Рокію, — сказав Свік з усмішкою.

— Я слухаюсь, — відказав Варґ. — І все зроблю. В сенсі — почищу кольчугу.

— То ти хочеш, щоб я зшила твоє лице, чи тобі аж надто болить? — глузливо перепитала Рокія.

Свік засміявся.

Варґ глибоко вдихнув.

— Будь ласка, продовжуй, — сказав він.

Рокія буркнула та повернулася до роботи.

Вони сиділи на лавці у дворі Валдаю, фортеці князя Яромира в Іскідані, над їхніми головами в безхмарному небі світило палюче сонце та кружляли падальники. Подвір'я було все в плямах крові, збоку від розтросчених воріт купою були звалені трупи. Сплетіння рук, ніг та мертвотно-блідих облич. Зчорнілі зашкарублі рани, мов роззявлені роти. Усі — з Яромирової дружини, без зброї та обладунків, взуття, штанів — без нічого, щоб мало хоч якусь цінність. На їхніх кінцівках сиділи канюки з червоними дзьобами. За купою мертвих уздовж однієї зі стін тягнулася лінія щойно насипаних кам'яних курганів — п'ятнадцятеро Заклятих кров'ю загинули вчора

в битві. Варґ допомагав копати могили і не шкодував сліз, коли над його бойовими побратимами нагромаджували каміння. Поруч із курганами досі стояла Едель. Разом із полеглими вона поховала одного зі своїх псів, а її вцілілий собака лежав на камені неподалік. Стара мисливиця плакала. Варґ відвів очі і зупинив погляд на найбільшому з курганів, де був похований Інґмар Холодний. Убитий мечем Яромира.

— Я так недовго його знав, — пробурмотів Варґ собі під носа. — А відчувається, ніби... значно довше.

«Наче сім'я, — подумав він. Хоч дотепер єдиною сім'єю, яку я мав, була моя сестра». Його рука потяглася до мішечка на поясі, де він зберігав пасмо волосся Фрої.

— Коли стоїш із кимось у стіні щитів, родинні зв'язки міцнішають, — сказав Свік і поклав руку Варґові на плече.

— Що більше ти п'яткатимеш, то гіршим буде шрам, — пробурмотіла Рокія, зосереджено працюючи.

— Шрами прикрашають, — сказав Свік. — І приваблюють жінок.

Рокія презирливо пирхнула, від чого Свік усміхнувся.

Закляті кров'ю сиділи довкола на подвір'ї, більшість порали рани чи пошкоджене спорядження: обробляли подряпини на тілі та кольчугах, шили, з'єднували, стягували, змащували. Дехто стояв на варті на стінах та вежі.

З дверей бенкетної зали вийшли Глорнір та Вол. На одному плечі Глорніра лежала довга сокира, а другою рукою він обережно підтримував Сейдр-відьму під лікоть, допомагаючи їй іти. Хоч після того, як Варґ побачив, що вона зробила з Яромиром, він підозрював, що Вол цілком здатна подбати про себе.

З ними йшов Суліч — зі щойно поголеною головою, вбраний у подарований Варґом пластинчастий обладу-

нок,¹ із чохлам для лука і сагайдаком на паску. За ним ішли понад два десятки людей, чоловіків та жінок, світло- і темношкірих. Це були в'язні, яких вони знайшли у закапелку, за бенкетною залюю.

— І що, вони і справді всі — Заплямовані діти Великого Кагана? — запитав Варґ.

— Так сказав Суліч, а він має знати: він один із них, — відповів Свік.

Вол роззирнулася подвір'ям і побачила Варґа, що сидів із Рокією та Свіком. Сейдр-відьма щось сказала Глорнірові, а тоді вони обоє попрямували до друзів.

— Готово! — сказала Рокія. Вона відхилилась назад, зіщулилась і прискіпливо розглядала свою роботу. Тоді відв'язала від гачка нитку з кишок і перерізала її саксом. Варґ обережно торкнувся рани — шкіра була набрякла та горбкувата.

— Дякую, — сказав він.

— Гм, — буркнула Рокія.

Глорнір кивнув на знак привітання, його масивна постать відкидала на Варґа тінь.

— Ватаже, — промовили вони втрюх.

— Вол, — сказав Свік, — добре, що ти повернулася.

Вол була худа, обличчя та шия рясніли синцями, з якими майже зливалися Сейдр-татування. Навколо рота, там, де її губи були зшиті, зяяли червоні колоті рани. Але її темні очі випромінювали силу.

— Добре бути знову з вами, Свіку, рада бачити тебе та всіх моїх побратимів і посестер, — сказала вона набряклими губами, а тоді глянула на Варґа. — Глорнір каже, що ти виріс. Що тепер ти справді один із нас.

¹ Пластинчастий (ламельярний) обладунок, на відміну від кольчуг, які клепали чи плели з металевих кілець, виготовляли зі шкіри чи щільної тканини, у яку вшивали металеві пластини.

Я не забула, що обіцяла тобі в печерах Ротти. Я винна тобі акал.¹

— Ти достатньо зміцніла? — спитав Глорнір.

— Тц, мені ж вдалося випатрати Яромира, еге ж? — відказала Вол.

— Так, вдалося, — сказав Глорнір із гордістю в голосі. Його губи здригнулися в рідкісній для нього усмішці.

Вол простягнула руку і торкнулася плеча Варґа.

— Чи ти досі бажаєш цього? Побачити акал — це не дрібнички. Він може виявити речі, які краще було б залишити... невидимими.

Варґові перехопило подих. Дізнатися, як загинула його сестра. Усе, що так довго вело його. «Я побачу останні хвилини Фрої». Він прагнув цього, але щойно про це подумав, відчув, як усередині нього проростає зерно страху. Одна справа — знати, що хтось помер, а зовсім інша — спостерігати, як це відбувається, навіть якщо це лише погляд у минуле.

«Вона моя сестра. Єдина, кого я колись любив чи хто хоч колись любив мене. Я в боргу перед нею».

— Я маю знати, — сказав він. — Але тільки коли ти одужаєш.

Вол кивнула і всміхнулася:

— Я добре почуваюся. Тож сьогодні ввечері.

— Сьогодні ввечері, — повторив Варґ.

— Тобі треба почистити кольчугу, — буркнув Глорнір до Варґа, дивлячись на криваві плями. — Бо заіржавіє.

— Ми казали, — зауважив Суліч.

— Скоро все зроблю, — пообіцяв Варґ.

Вол простягла руку і поклала її на почорніле залізне кільце, що висіло на її паску. З кільця звисали два ключі.

— Де вони?

¹ Обряд закликання, що дозволяє побачити останні хвилини життя померлої людини.

— У вежі, — сказав Глорнір, і махнув рукою в бік однієї з ворітних веж. Перед її дверима стояли двоє Заклятих кров'ю.

Вол попрямувала до вежі, а Глорнір пішов на крок позаду неї.

— Ходімо, — сказав Свік, рушаючи за ними. Рокія з Варгом переглянулися, знизали плечима і пішли теж.

— Ватаже! — гукнули охоронці. Глорнір кивнув, і вони відчинили йому двері. На мить він зупинився, озираючись на Вол.

— Ти впевнена? — запитав її Глорнір.

— Так, — відповіла Вол. — Вони були рабами Яромира, він їх поневолив. Я подорожувала з ними: вони не служили йому добровільно, вони нам не вороги, — жінка поглядила Глорніра по щоці. — Довірся мені.

Глорнір увійшов до вежі, за ним — Вол, а за кілька кроків позаду них — Свік. Варг пришвидшив крок, щоб прослизнути у двері, перш ніж їх заповнили решта Заклятих кров'ю.

Кімнату пронизував промінь денного світла з високого вікна. Варг кліпнув очима і дозволив вовкові в крові заповнити його. Зір і чуття різко загострилися. У повітрі тхнуло кров'ю та потом.

Вони були у квадратних покоях, з одного кінця яких сходи вели на доріжку на оборонній стіні. Ще кілька Заклятих кров'ю сиділи на стільцях та грали в кості. У загорожі посередині було двоє людей: на солом'яному матраці лежала жінка з поголеною головою, а поруч із нею сидів темношкірий кремезний чоловік, спідлоба дивлячись на Вол та Глорніра. Обоє були зв'язані, на шиях — рабські нашійники.

— Облиште Іву, — сказав чоловік-бик, і голос його прозвучав наче гуркіт, схожий на відлуння грому. Навколо його голови та шиї були обмотані скривавлені бинти, там, куди Інґмар Холодний вдарив його зламаним

руків'ям свого списа. Їм з Інґмаром, Рокією та Свіком довелося докласти спільних зусиль, щоб збити з ніг Заплямованого раба. Варг ніколи не бачив такої сили.

— Тарасе, — лагідно сказала Вол, ступаючи вперед, — я прийшла допомогти Іві, — вона зробила паузу. — І тобі теж, якщо дозволиш.

— Допомогти? — Тарас спохмурнів. — Допомогти Іві, не нашкодити їй? — Він стурбовано глянув на жінку, що лежала на соломі. Її голова була поголена до щетини. Туніку з неї зняли, а спину та груди перебинтували. Її руками, тулубом та вгору по шиї, вздовж лінії щелепи звивалися татування. Вона була бліда, вкрита потом, пов'язки червоніли кривавими плямами там, де її пронизали стріли Суліча. Тарас поклав на неї грубу м'язисту долоню, наче намагаючись захистити, і стиснув її руку.

— Що? — пробурмотіла Іва, розплющуючи очі. Вона підняла голову і подивилася на Вол та Глорніра.

— Що сталося? — спитала вона хрипким шепотом.

— Бій, — сказав Тарас.

— Це я і сама зрозуміла, — Іва спробувала сісти і скривилася.

— Ми програли, — похмуро сказав Тарас.

— І про це я здогадалася.

— Яромир мертвий разом із усією своєю дружиною, — сказала Вол. — Валдай тепер наш.

— Яромир мертвий? — буркнув Тарас. Повільно його обличчям розпливлася посмішка.

— Вам треба тікати, — сказала Іва. — Поки не прибув Рюрик.

— Рюрик? — прошепотів Варг до Свіка.

— Брат Яромира. Судячи з розповідей, такий самий засранець, — прошепотів у відповідь Свік.

— Це я знайшла на трупі Яромира, — сказала Вол і підняла вгору залізне кільце з двома ключами. — Ключі від ваших нашійників.